

(Фонд Слободан Јовановић, 3.6.2010)

Ових дана новине су објавиле да се Немачка противи убрзаном примању Србије у Европску унију. Један Немац - из нашем ДС братског СПД (по мајци Интернационали) - како Би-Би-Си јавља, додао је - „нажалост против”. Одмах је и онима који су до јуче јављали како нас у Брислу чекају раширених руку „постало јасно” да Немачка није сама. Утешно, Грци су рекли да они једва чекају да нас виде у Унији. Али, то је заиста утешно. Јер, кад се и сама Холандија противила то је злокобно. А кад су међу противницима Немци, онда је то сасвим отрежњујуће. Време је да се сиђе са облака...

У чему је новост? Као да је Немачка икад давала другачија обећања од оне отужне фразе како ће нас „подржати на европском путу” - без спецификација, без и најрудиментарнијих временских одредница, без конкретних назнака, детаља, јасне подршке. А Немци, кад хоће, нису тако бенигни. И као да нам претходни амбасадор Немачке Андреас Цобел није, и пре него што је оглашена Светска криза, јасно да јасније не може бити, рекао да приземљимо наше наде, јер далеко је 2025. Далеко је ако верујете сопственим ушима. Али ако боље знате од оних који „знају”, онда нема разлога да не наставите да ударате главом о Берлински зид, јер никад се не зна кад ће он попустити.

Међутим, ово што се нама сада дешава је више од неуспеха баналне партијске политике. И политикантства „интересних група”. То је већ прича о друштвеним законитостима. Јасно је да нашим љубитељима „Европске уније без алтернативе” то не звучи озбиљно. Како може нешто у шта они верују да има проблема. Апсолутно им је незамисливо и да има зрно истине у оној згодној досетки чувеног берлинског докторанта, који се после претворио у највеће сумњало у капитал и капитализам: да се историја понавља, али „једанпут као драма, други пут као фарса”. Они су одавно, и једном за сва времена, из својих видокруга протерали скептике и песимисте обележавајући их као лепрозне. Окренути искључиво будућности они одбијају да губе и тренутак на опомене, као на пример, да „насупротив симулацији линеарне историје *'in progress'*”, треба дати првенство тим узвратним ударцима, тим злокобним закривљеностима, тим лаганим катастрофама које једно царство подривају много успешније него велике пометње”. (Бодријар)

Добро, то јесте филозофија. Али, ето, може да се деси да има више везе са стварношћу

него бескрајно спиновање у јавном мњењу под потпуном контролом. И, заиста, којег то политичког практичара може занимати тако компликована мисао у делатности где се читава стварност претвара у изборне слогане и телевизијско „фарбање” грубе стварности? Али наше некритичке љубитеље експресног „улетања у Европу”, ето, задесило је и то. Одбијајући да признају да Велика криза уопште постоји, а посебно да траје, они су „грчку финансијску трагедију” минимизирали више од немачких гласача. А немачки политичари зависе од тих „приземних страхова” појединаца који су као мишеви. И, ето, они неће да Велику идеју деле са свима него себично гледају да на сваки начин сачувају своју платицу.

И сад ћемо ми, ” Западни Балкан”, „без кога Европа не може да постоји у свој својој пуноћи”, стајати пред капијама Уније као злослутници. До даљњег.

После Грчке немачки порески обвезник (и бирач) неће ни да чује за било какво мешања са сиромасима. Досад су, из разлога успешне манипулације, стављали улогу добротвора коме је од тога све боље. Али он је живео да Грци, Румуни, Бугари, Пољаци и остали са „бедног Истока” у Унију само добијају. Кад би данас неки геније настојао да му објасни да је међународна економска размена тако „штелована” да јачи у тој „јагми” у просеку увек добијају више - он би то одбио с презрењем. И разумео као подвалу. Јер, ако је то тачно зашто он сад живи све горе. Зато је Ангели Меркел једноставније и корисније да „призна” како је боље „отроване бедом” гурати даље од себе. Или, нека продају своја острва, земљу, то што им је остало.

И шта ће у тој ситуацији просечном Немцу данас било каква веза са Србима и иним Балканцима? Изузимајући ситуацију да га је неки „искрени демократа” позвао на Св. Николу, па да за славском трпезом као пристојан човек пази да не квари расположење домаћина, није могуће замислити Немца како говори „у корист проширења Европске Уније земљама ”Западног Балкана” “. Јер, пре свега криза јењава само у изјавама наших министара и наших саветника председника и премијера. Нормалан свет се клони толиког оптимизма.

Зато је од званичних речи, за нашу оријентацију, важнији „извештај с лица места” једног Милета, који се јавио у једној живој расправи на интернету: „Људи, ја сам у западној Европи, у Европској унији”, пише он. „Нашао сам посао преко везе с привременим уговором, а кад ми истекне, надрљао сам. Послова нема. Има доста незапослених. Такође и младих који не могу да нађу било какав посао. Факултетски образовани траже радничке послове, али нема ни таквих послова. Шта да вам више кажем. ЕУ је превише изрекламирана, али далеко је од представљеног у реклами. УСА је пропала, такође нема

више послова, као ни у ЕУ, тако да нема разлога да неко жали за истим. Кина има годишњи раст 10%, Бразил сличан, док у ЕУ и нема привредног раста као ни у Америци. Срби треба да се оријентишу ка земљи, пољопривреди и од Србије направе Холандију, јер ни западњацима на Западу није лепо. Јављам се чисто да не мисле да је све мед и млеко." Хвала, Миле! Где би нам крај био да наши властодршци послушају такве саветнике. Не би губили године тумарања странпутицама и кроз магле као онај добри свет из Домановићевог „Вође”.

Ко прима нове путнике на пробушен чамац на сред узбуркане реке...

А замислите да сте ви лично немачки порески обвезник: годинама примећујете како познаници остају без посла, супруга успева да ради четири сата; одустаје се од летњег „урлауба” на Ибици; деца се нервирају што им се смањује „тринкгелд”; у пивници и глава породице броји кригле и у џепу знојавом руком стеже отањели смотуљак евра; телевизија је пуна прича како се Америка суочава с кризом каква је била оне 1929. после које је дошао нацизам; штрајкови „арбајтера” фирми, у којим би се најрадије запослио сваки Немац, „Мерцедес”, „Аудија”, „Поршеа” постају свакодневица; продаја аутомобила се преполовила; празнији буџет значи прљавије улице; метро је тако крвнички ишкрабан да се осећа тај ужас који тера цртача да овако показује унутрашњи кошмар; бес сиромашних и обојених се може опипати кад пролазите квартовима сивим и сурима; све чешће у излозима цедуља „локал се издаје или продаје”; не само бака Берта него и људи за које сте мислили да се тога више и не сећају помињу „DM”; деца питају како је изгледала „наша марка”; из непознатих дубина се појављују „левичари”, такорећи комунисти, а не ради се о „пораженим снагама” из ДДР-а и иза њих не стоје неугашени рестлови старог „Штазија”; и ти Грци, до јуче су изгледали као баш добри конобари и услужни власници пансиона у којима се за пристојну цену могло лешкарити на сунцу и разгледати оно старо камење о којем су досадни средњошколски професори историје толико причали, а и кад збришете кући и упалите ТВ оно, то исто камење, се чак појављивало и на МТВ-ију...

И сад, после Грка (а богами и Шпанаца, Португалаца, Италијана, Ираца, а да се о бедним источњацима и не говори) да вам се Ангела Меркел заложи за пријем Срба у Унију. Ма, отерали бисте је у... у њено село у бившем ДДР-у, ако треба. Какви Срби! Па, до јуче се говорило да су гори и од Румуна и Бугара! Ко прима нове путнике на пробушен чамац на сред узбуркане реке, на шта Унија данас подсећа. Па, није Унија „хитна помоћ”.

Ко су уопште Срби Немцима да би о њима посебно бринули? Увек је у том односу варничило. Увек на супротним странама. И у даљој и у недавној прошлости. Колико је са

њима само било муке у последње три деценије. Југославија, ЈНА, ратови у Словенији, Хрватској, Босни... Увек Срби „на путу у светлу будућност”, али као „реметилачки фактор”. Геноцид, чак се помињао на ТВ. Па, ако се добро сећамо, и сами су признавали да су убице. Хашки трибунал због њих отворен. И бомбардовати их се морало, због Косова. Слободан Милошевић! На ТВ се приповедало да је то „Балкански касапин”. Нису ни други на Балкану цвећке, али су бар „кооперативни”, нису ратовали с НАТО-ом. Ти Срби ни сад неће да признају „демократско Косово”. Чак тужакају земље демократског света Међународном суду. И петљају са Русима, и...

Уосталом, кад бих био немачки порески обвезник који би пратио шта српски политичари говоре о Унији, био бих готово сигуран да не треба да журимо с њиховим пријемом у „породицу богатих народа”. Јер, ти људи уопште не размишљају шта ће да раде, него само сањају како су се прикачили на предприступне фондове да исисавају неку помоћ, а и свом народу не говоре како ће у Унији морати да се ради, него како се ту ужива.

Још један „извештај с лица места”: “Искрено да вам кажем живим у Шведску, ал’ све Балканце више воле и цене него нас Србе, што ме јако нервира. Хрвате воле, јер код њих иду на море, Босанце воле због Златана Ибрахимовића, а за нас неће ни да чују. За нас само знају да смо неки злочинци. Сурова истина! Па тако је и са Немцима.”

Ако још поразговарате с пријатељима и познаницима, који као наш Миле на својој кожи осећају европске проблеме, изгледа логично да просечан Немац тако мисли. Али, да ли „то” неки нормалан српски демократа, либерални-демократа, плус-експерт, па и свеже преобраћени неосоцијалиста може да прихвати као чин Европе. Ма, таман посла. У њиховим главама нема места за такву Европу. Као што њихови дедови нису веровали да Совјетски Савез личи на приче клеветника и лажова. И шта?

Опет долази време катарзичног саморањавања у Србији. Како ће се овај обрт с Немачком објаснити? Лако. Ми смо криви! Зановетамо. Колико нам је требало да „сазримо” за Резолуцију о Сребреници? А ухватили смо се и тог Косово као пијан плота. Па, суверенитета, па идентитета, па не можеш овом нашем простом народу да објасниш да ни НАТО нема алтернативу. И све тако. „Не знам, али ова ситуација, на пример, с Младићем није искоришћена на прави начин”, јавља се ових дана у интернетским „јавним расправама” један Драган: „Сада и да га ухапсе и испоруче толико се нових захтева нагомилало да ће тај захтев бити небитан. Уместо да је та ситуација искоришћена пре годину дана као замајац за убрзање интеграција, сада бисмо већ можда били кандидат или близу кандидатуре, па нико не би могао да кочи добијање статуса кандидата. Сами себе кочимо и то је суштина приче.”

Немачки торпедо

Пише: Слободан Рељић
петак, 04 јун 2010 16:00

Да. Најбоље је код овако формулисаних мишљења што човек не зна да ли је у питању иронија, сарказам или смртна озбиљност. Што је у нашој ситуацији више и небитно.